

[Socialministeren]

men vi finder, at forslagene, som de er lagt op her, er for vidtgående. Jeg er naturligvis parat til at gå ind i en nærmere drøftelse under den kommende udvalgsbehandling.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Forslaget om ændring af barselorloven skal naturligvis ses i nøje sammenhæng med forslaget om ændringer i dagpengeloven, og jeg kan derfor i meget vidt omfang henvise til socialministerens bemærkninger, navnlig om de økonomiske konsekvenser af de to forslag. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at den beskæftigelsesmæssige virkning af forslaget, ikke mindst hvis faderen skal udnytte sin ret til orlov, efter regeringens opfattelse er yderst tvivlsom. Jeg vil indskyde den bemærkning, at man kunne forestille sig, at retten til forlænget fravær i forbindelse med fødsel ikke var forbundet med en økonomisk ydelse eller var forbundet med en lavere økonomisk ydelse. Dette system kender man i Sverige, hvor det tidsrum, der er tale om, ganske vist er meget længere. Jeg er derimod enig i, at i de tidsrum, hvor man har ret til dagpenge, bør man også have ret til frihed fra arbejdet og være beskyttet mod opsigelse, og barselorloven er for så vidt blot en konsekvens af dagpengeloven.

Der er imidlertid nogle særlige arbejdsmarkedspolitiske synsvinkler, som jeg synes det er naturligt at komme ind på i forbindelse med barselorloven.

Det gælder om hele tiden at have for øje, at man må prøve at opretholde en balance. Det er nødvendigt, at vi prøver på at gøre noget for børnefamilierne, og det taler også for, at man skal gøre noget for, at det spæde barn har en mulighed for at få kontakt med sine forældre i de første afgørende levemåner. På den anden side skal moderen – sådan er det faktisk i dag – have en reel mulighed for at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Socialministeren har allerede været inde på betragtningen om, at barselorlov plus ferie plus graviditetsorlov på en måde kan komme til at virke diskvalificerende på arbejdsmarkedet. Det kan være svært, tror jeg, i praksis for en arbejdsgiver at holde en plads åben i så lang tid. Man skal have en vikar ind, og denne vikar kan være i den situation, at vedkommende er ansat i op imod 8 måneder, og det vil måske ikke for

vikarens vedkommende føles naturligt at afbryde arbejdsforholdet på grund af en udløbet barselorlov. Jeg tror, det er vigtigt, at man, hvis man har overvejelser om ændringer på dette område, sikrer, at ordningen kommer til at køre så gnidningsløst som muligt på arbejdsmarkedet.

I de gældende regler om barselorlov har vi en forholdsvis enkel bestemmelse om, at der er 14 dages varslingspligt før tilbagekomst fra barselorlov. Disse regler må, hvis dette skulle gennemføres, formentlig udbygges kraftigt, dels på grund af en forlængelse af perioden, dels som følge af, at perioden skal kunne deles mellem faderen og moderen. Jo længere fraværperioden er, jo længere opsigelsesvarsel vil vikaren optjene, f.eks. ifølge funktionærloven, og jo længere må varslet om tilbagekomst være. Særlig hvis faderen vil udnytte sin ret til orlov, og det kan ingen af de 2 arbejdsgivere vide på forhånd, kræver det et varslingsystem, som på den ene side skal være enkelt og fleksibelt og på den anden side skal give begge arbejdsgivere en mulighed for at disponere rimeligt og for f.eks. at vide, om det nu er faderen, der vil gå på barselorlov, og også således, at der bliver varslet i god tid. Det er nogle af de ting, man omhyggeligt bør se på under udvalgsbehandlingen.

Det sidste spørgsmål, jeg vil inddrage, hænger lidt sammen med den konstruktion, som det radikale venstre har valgt i forslaget, nemlig at moderen og faderen på et sent tidspunkt kan vælge, hvorvidt faderen skal tage en del af orloven. Nu skal jeg for så vidt angår økonomien igen henvise til det, socialministeren har sagt, men jeg vil sige, at man her går meget langt fra det radikale venstres side, man går meget længere end fagbevægelsen, som kun har sagt 1 uge til faderen. Jeg synes også, man kan diskutere selve modellen, for meget af det, man hører om, drejer sig om det tidspunkt, hvor det kokser for børnefamilierne, nemlig når mor og barn kommer hjem – typisk fra hospital i vore dage. Det kunne måske være en mulighed, hvis man skulle røre ved noget, at det kom ind på dette tidspunkt.

Selv om jeg har megen sympati for de intentioner, der ligger bag forslagene, mener jeg, at der er mange problemer både af principiel og praktisk og i høj grad af økonomisk karakter, som bør drøftes under udvalgsbe-